

који непрестано траје осмишљавајући све наше односе. Искрени верник ово разуме и примењује у свом животу. И само тако и тада постаје остварени хришћанин.

Хришћани већ дуго слушају оптужбе како је њихова вера само начин да побегну од животних тешкоћа и мука. Као, овде, у свету све је лоше, па ће негде и некад бити боље. Заиста, ми често заборављамо да радост коју је тада, те ноћи објавио анђеоло, да радост коју су осећали ученици враћајући се у Јерусалим након што се Господ вазнео на небо – *И вратише се у Јерусалим са радошћу великом* (Лк 24, 52) – није била због нечега магловитог у будућности, због нечега што се мрачном и жалосном речју назива *зајробним живошом*, већ због онога што је наступило, што се већ показало, већ нам је дато, о чему сам Христос каже: *Радошћ ваџу нико неће узети од вас* (Јн 16, 22). Не само да нас сваки хришћански празник, а у суштини и сваки дан, подсећају на ту радост, већ нам се она свакодневно изнова и изнова дарује.

У Божићном тропару ми певамо: *Рођење твоје, Христче, Боже наш, обасја свети светлостима разума*. Нашем савременом свету можда ништа друго није тако потребно као та светлост разума коју свечано објављује Божићна химна. Разум о коме говори ова песма прожет је безмерном љубављу, насупрот палом и помраченом разуму који одбацује другог човека. Заиста, треба ли доказивати да је свет обузет застрашујућом тамом, која је сваким даном све гушћа, јер је човечанство обузело себелубље које се храни помраченим разумом. Једино се на њега позива, само њиме оправдава све своје безумне поступке, своје страшно и све брже кретање ка пропасти.

Рођење Христово открива нам Тајну неизмерне и бескрајне љубави Божије. Само је *Бог који је Љубав* (Јн 4, 8) могао себе понизити и родити се као истинити човек, као Богочовек, не престајући бити истинити Бог и Спаситељ од греха као извора зла, трулежности и смрти. Божији мир и благослов се задобијају једино служењем Богу и ближњима. Ко служи Богу, има мир са Богом. Ко, служећи Богу, служи људима, има мир са њима. А кроз тај мир се задобија радост достојанственог и стваралачког живота.

Божић је празник када нас је Бог измирио са собом, па сходно томе треба и ми да се измиримо са ближњима и да се измиримо једни са другима. А да би дошли до мира са Богом, собом и са другима, свако од нас дужан је да избаци из себе гнев, мржњу и злобу, а пре тога страхове од других и другачијих. Тек кад се то оствари, почиње узрастање у љубави Божијој, коју лично доживљавамо и делимо је једни са другима, умножавамо је у себи и једни са другима и тако се усавршавамо. Ово није нимало тешко када победимо све своје

несигурности и недоумице, али је немогуће све док нас обузима неповерење према другима.

Божић нас позива да схватимо и разумемо узвишеност сваког људског живота. А ако на овај дан не схватимо изузетност сваког људског живота, ми ћемо само *обележавати* овај празник сваке године, али нећемо разумети зашто се Христос родио у скромној атмосфери витлејемске штале, нити ће нам бити јасно шта значи вечни живот. Потрудимо се и позовимо једни друге да живот промишљамо са више радости и одговорности и да видимо једни друге у пуноћи одговорности и оптимизма. Потребно је да према свима будемо добронамерни, не питајући се ко је или шта је неко, већ чиме можемо да његов живот учинимо бољим. То искључује насиље и изнуду и подразумева безусловну добронамерност. Ово, примењено на празновање Божића, значи спремност да се сваком помогне без тражења захвалности и без очекивања узвраћања. А то је, уствари, и наша вера.

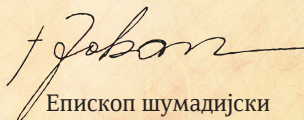
Свима, који испуњени оваквом љубављу, славе Рођење Христово, у чијим домовима светле кандила и свеће, где мирише благоухани мирис тамјана и где се приноси Божићна чесница, честитамо овај радосни празник, са молитвеном жељом да се Богомладенац Христос вером и љубављу усели у срца ваша и у домове ваше.

Божић честитамо свим житељима нашег престоног града Крагујевца, као и житељима свих градова и села Наше Епархије, на челу са њиховим предводницима који се труде и улажу велике напоре да савесно и на најбољи начин обаве своје дужности. Најрадоснији празник честитамо и нашим трудбеницима на разним пословима – у канцеларијама, болницама, фабричким халама, рудницама и пољима. Божићни празник честитамо и нашим школама и факултетима, професорима, студентима и ученицима, посебно ученицима верске наставе и свим људима добре воље, са жељом да мир, љубав и добра воља и благослов Богомладенца Исуса Христа, увек буде са свима вама.

Са овим жељама позивамо вас да у миру, доброј вољи и љубави са Богом и људима прославимо новорођеног Богомладенца, поздрављајући једни друге сверадосним поздравом:

**МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!
ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!**

Срећна и Богом благословена наступајућа Нова 2019. година.
Ваш молитвеник пред Богомладенцем Христом

Епископ шумадијски

Ј О В А Н

**ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ
ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ**

**СВЕМУ СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И
ВЕРНОМ НАРОДУ ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ
ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И
МИР ОД БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА
ДУХА СВЕТОГА УЗ СВЕРАДОСНИ
БОЖИЋНИ ПОЗДРАВ:**

МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ

*Слава на висини Боју и на земљи мир,
међу људима добра воља (Лк 2, 14).*

Славећи Божић – Рођење Христово, слаavimo и радост која је вековима наговештавана од светих пророка и праведника (Ис 9, 6; Јер 23, 5–6; Јез 34, 23; Мих 5, 2; 1 Мој 12, 3; 5 Мој 18, 15). Слаavimo испуњење најављене радости која ће засијати целом роду људском. Радосни смо јер је Бог у телу дошао. Исус Христос је Бог и човек, истинити Бог у човеку и савршени човек у Богу. Од овога морамо увек поћи уколико желимо да прихватимо науку о Господу Исусу Христу. А схватићемо је ако смо се припремали за овај празник постом, молитвом, љубављу и добрим делима. Црква је увела Божићни пост као време очекивања, време припреме, време истинског промишљања смисла овог празника са којим се ништа не може упоредити. Ово су зимски дани, хладни, тамни, магловити. Али, у тој дугачкој, хладној ноћној тами, као да неко пали свећу и позива нас да се загледамо у њену светлост. Још од почетка децембра и празника Ваведена, Црква најављује Рођење Богомладенца Божићном катавасијом: *Христос се рађа, славише! Христос са небеса, у сусрет му изиђише! Христос на земљи, узносише се!*

Јесте тајна Божића велика, али је наша дужност да дочарамо његов смисао помоћу наших једноставних људских речи. Како показати његов смисао и значај за наш свакодневни живот? Ово питање отвара још једно: колико смо се удаљили од Божићне поруке и Божићне радости усред наше свакодневне журбе, усред свакодневних брига, окружени хиљадама речи и мноштвом разних догађаја? Можда нам се понекад учини да овај бучни живот који је у сталној и несхватљивој журби, и који је сав обузет искључиво спољашњим – јесте и једини стварни живот. Помислимо како се само тако може и треба живети. Наравно, то није тачно. За прави осећај и доживљај Божића, неопходна је свест о празнини која нас одваја од истинског живота. *Дошли смо издалека* – говоре мудраци са истока који су дошли да се поклоне новорођеном Христу (Мт 2, 1–2). Тако смо и ми позвани да се вратимо издалека, из оне *стйране земље*, из самоотуђења и да дођемо *к себи*, то јест пред Витлејемску пећину и да се заједно са ангелима и пастирима поклонимо новорођеном Богомладенцу и да Га даривамо нашим чистим срцем, смирењем, вером и љубављу као што су чинили сви боготражитељи, ево већ више од две хиљаде година, живећи живот достојан Бога и човека. Међутим, као да се негде изгубио, као да је негде нестало тај истински живот који смо некада, у детињству, тако јасно осећали. То је живот испуњен чистотом, добротом, љубављу, срећом. Губимо га јер смо окружени злостом и умором, завишћу и равнодушношћу. И заиста, наша душа зебе у хладноћи оваквог окружења које, свесно или несвесно, прихватамо. Али, за нас верујуће увек

постоји излаз и повратак на пут који нас уводи у истински живот, а то је Христов пут, пут Богомладенца, пут о коме говори анђелска песма испред Витлејемске пећине: *Слава на висини Боју и на земљи мир, међу људима добра воља* (Лк 2, 14).

Та тајна новог живота догађа се далеко од уобичајених полова и ужурбаности, у пећини, међу животињама, јер за Дете са Мајком, на бучној и увек собом заузетој земљи није се нашло места (Лк 2, 7). Оно што људи не препознају, Божији свет прима; људи не примећују, а светлост која се ноћу запалила у пустињи више се никад неће угасити, никад неће нестати. Они који трагају, који су жедни и глади висине и чистоће, иду ка светлости и налазе је. То су тајанствени мудраци, који нису упирали поглед у земљу, већ су целог живота гледали у небо, у свет *што јори славом звезда и црвосазданом красотиом*. Заједно са њима и прости пастири, који су обављали своју скромну људску дужност, који су у тој искреној верности налазили смисао свог живота, чују речи тријумфалне песме: *Слава на висини Боју, и на земљи мир, међу људима добра воља* (Лк 2, 14).

Ту тајну новог живота открива нам Божић постављајући пред нас питање: Ради чега ти живиш? Другим речима, у чему је твоје највеће богатство, твоја највећа радост? Да ли си сигуран да све оно чиме си обузет сваког тренутка, сваког часа, током свих месеци, свих година твог живота, заиста јесте оно најважније, најузвишеније и најлепше? Из овог питања проистиче и следеће: колико тога у нашем животу је узалуд потрошено, колико тога заборављено, колико тога на погрешан начин учињено?

Али још није касно, сада о Божићу можемо поново и поново погледати у небо, у звезде, размислити о свим погрешним одлукама које смо донели у животу које нас све време воде у небиће и мрак, и започети лагани повратак Богомладенцу, дародавцу сваког истинског добра. О томе нам говори Божић изнова и изнова, најпре тихо, затим све јасније, све гласније: *Христос се рађа, славише! Христос са небеса, у сусрет му изиђише! Христос на земљи, узносише се!* Божић нас позива да се загледамо у тај сусрет, у ту славу, у то усхођење; позива нас да уздахнемо из саме дубине нашег бића, да свом душом пожелимо нешто друго. Ово је време када промена постаје могућа, када, упркос свему, поново почињемо да верујемо у дубоки и вечни смисао живота, у могућност његовог преображаја. Сакупимо, ради ове наде, снагу, загледајмо се у Божић и у сусрет му изађимо чистим срцем, миром и љубављу. И у простоти душе заблагодаримо Господу на његовом дару.

Међутим, ми данас живимо у свету где су људи изгубили свест о томе да нам је све што постоји и што имамо, заправо даровано од Бога. Људи, са пуним поверењем у своје знање и искуство, покушавају да реше све проблеме, непрестано држећи придице

другима. Изгубивши доживљај света као Божије љубави и непрестане радости због тог дара, човек улази у неповерење и, што је можда најгоре, уверење да су неповерење и подозривост јачи од добра. Довољно је погледати наш свет, који је сав нарастао у неповерење, наоружан до зуба, пун лажи и патње. У њему свако сваком спрема превару, прикривајући је гласним дволичним фразама којима ни сами више не верују.

А када заиста схватимо у какав смо застрашујући ћорсокак залутали због неспремности да благодаримо Богу, можда ћемо успети да спознамо, или да макар крајичком душе осетимо силу, светлост и радост коју зрачи то јединствено Дете повијено у пелене у пећинским јаслама, окружено најпростијим људима и животињама. Дете чији је дом васељена, а кров небо са витлејемском звездом. У том Дететету крије се наша рањивост, али и сва моћ добра. Шта нам, дакле, то Божанско Дете објављује самом својом појавом? Најпре то да је све на свету лаж, сем љубави, поверења и оне добре воље о којој певају анђели у радосној ноћи Његовог рођења: *Слава на висини Боју, и на земљи мир, међу људима добра воља* (Лк 2, 14).

Овакво окружење обавезује верне да припрему за славље Божића почну обнављањем благодарног односа према Богу и према ближњем, који је у нама пригушен себичношћу и који наставља да живи у дубини наше душе. Обновимо нашу способност да се дивимо, да се радујемо и да верујемо. А веровати значи бити за друге. Ко верује тај не припада себи већ ономе у кога верује. Права вера је слободна јер ослобађа човека од себе, од ствари и предмета. Вера је *иринос*, даривање. Ко највише верује, тај највише даје. Вера је љубав. Она ништа не тражи. Ако се даје да би се нешто добило, не добија се ништа а губи се све. Ако се даје све а не очекује ништа, прима се све. Вера је као љубав, заборав на све, одрицање од свога ја, излазак из себе. Вера је нада, *пошврда ствари невидљивих* (Јев 11, 1). Тек када се одрекнемо неповерења које нам је усадио живот, када научимо да живот доживљавамо као дар, моћи ћемо да схватимо шта се догодило оне ноћи у пећини. Почећемо да се изнутра постепено отворимо и идемо у сусрет сили и радости које нам доноси песма: *Христос се рађа, славише! Христос са небеса, у сусрет му изиђише! Христос на земљи, узносише се!*

Анђелским речима *Јављам вам радост велику* (Лк 2, 10), упућеним пастирима који су чували стадо у Божићној ноћи, почиње Јеванђеље, почиње хришћанство. За човека је најтеже да схвати како најављена радост није ни налик било којој овоземаљској, већ представља саму суштину хришћанства. Радост Божића није истоветна са овосветским весељем чије је трајање ограничено временом и местом, већ је то догађај